

10 December:Remco:

Afscheid nemen van ons thuisfront, zo voelden wij ons zeker in dit appartement. We hebben er vrij

lang gezeten, zelf gekookt een hond heropgevoed (verpest) s'avonds lekker house kijken, skypen met iedereen die online is, noem maar op, we voelden ons gewoon lekker thuis. Toch is het wel lekker om weer te verkassen, nieuwe mensen ontmoeten en het meest zuiderlijke stadje van de wereld te zien (Ushuaia). Wij waren als 1e op het vliegveld om in te checken, op de ticket staat 10.45 inchechen dus zijn wij er om 10.30uur. Op het bord staat 11.15uur...mmm een half uur later. Eerst maar even kijken of dat klopt, ja hoor, het klopt. Dus stonden wij daar weer als 1e, (zonder onze tactiek te gebruiken). omdat wij zo op tijd waren, kregen we als verrassing een uur vertraging, nou dat is weer aardig, toch? Op een reisdag calculeer je van alles in, als het meevalt heb je geluk en anders moet je wat incasseren. De vlucht verliep goed en bij het vliegveld, komen we Belgen tegen, die we al vanaf de 1e dag El Calafate hebben gezien. De dorpjes zijn niet groot en sommige gezichten zie je iedere keer weer. Ook zij moesten naar het centrum van Ushuaia, wij vroegen hen om een taxi te delen (lekker goedkoop, stomme Hollanders). Zij als net zo stomme belgen, vonden dit een goed idee. Bij aankomst in ons bed and breakfast, werden we direct gastvrij ontvangen met een kopje koffie, een lieve lach (van de gastvrouw) en een zeer goed engels sprekende gastheer. We moesten zitten en ons verhaal in geuren en kleuren vertellen. Nou dat is geen probleem, hier en daar een schepje er boven op en wij zijn de echte wereld reizigers die wel weten hoe alles zit hihi. Na een gezellig bakkie en Ilja haar stoere verhalen, komen de verplichtingen weer! Waar kunnen we pinnen? Waar is de supermarkt? Waar is het centrum? Waar is het informatie centrum, om te weten wat er hier allemaal te doen is! En natuurlijk, waar gaan we eten? Ushuaia ligt vlakbij Antarctica en dat konden wij goed merken. (Het was nog kouder dan El Calafate,het sneeuwt en het regent). Zo, na al deze wat, waar en hoe-tjes, moesten we al weer aan de slag met het buffet.

De stad is gezellig en je hebt er genoeg tentjes waar gegeten en gedronken kan worden. Waarschijnlijk ook zeer goed, wat kiezen wij, een lekker goedkoop restaurant. Nou, als de prijs net zo is als de smaak en als de smaak net zo is als het restaurant er uitziet, dan eten we voor weinig heel slecht! Mmm dat klopt! Het was het slechtst tot nu toe, zo slecht heeft Ilja nog nooit gegeten. Ilja had een soort schnitzel, en ik een stuk kip (weer eens wat anders dat een lekkere biefstuk). al snel had ik dus een stuk schnitzel en Ilja een stuk kip. De schnitzel was niet goed meer (verrot dus) volgens Ilja, we ruilen, wel lief, geef mij dat verrotte stukje vlees maar en neem jij maar mijn overheerlijke kip. Ook de kip was niet naar Ilja haar maatstaven (bedankt Hen en Ria) dus ik zit met een verrot stuk vlees en een droog stuk kip, wat een ellende voor mij hihi. Als de schnitzel echt verrot is, merk ik dat wel over een klein uurtje. De schnitzel was goed, want ik heb er weinig van gemerkt, tenminste ik niet! (Ilja later wel onder de dekens). Zo hadden wij eerder die dag een bootticket besteld om morgen te varen over de Beagle kanaal. Wij kwamen verkleund van de kou aan bij de ticket verkoop, wij zagen er zo koud uit dat wij gratis chocolademelk bonnen kregen. Voor ons een lekker toetje na dit vreselijk restaurant! Deze keer liep Ilja voorop om de warme chocolade melk in ontvangst te nemen. Bij het informatie kantoor kan je stempels halen voor in je paspoort, dat je geweest bent aan het einde

van de wereld. Ilja heeft haar paspoort bij zich en kreeg wel 10 stempels met het bewijs van aanwezigheid in Ushuaia. Midden in het park staat een bord met: einde van de wereld (maar dan in het Spaans)

Fin del Mundo, wij als echt toeristen een foto schieten (zodat jullie deze kunnen zien). Bij aankomst in de BB (bed en breakfast) zat er een franse dame. Van de eigenaar (Antonio) moesten wij gaan zitten en praten met deze dame. Dat hebben wij uitgebreid gedaan (wij praten zij luisteren) het was erg gezellig.

11 December:Ilja: Lekker huiselijk ontbijten we aan een lange eettafel. We zijn overigens de enigen die zo vroeg zijn opgestaan. We krijgen wederom een lekkere grote mok koffie, wat er in gaat als zoete koek. Ook zijn er weer 2 zoete croissantjes aanwezig met jam en boter. Het wordt zo langzamerhand een beetje eentonig dit soort ontbijtjes maar goed. Gelukkig is het weer OK, weinig wind, wat bewolking en droog. We gaan op weg voor onze boottocht over het Beaglekanaal. We hebben besloten om de korte tocht te doen, die van 3 uur. We zijn goed voorbereid en de mutsen, het thermo-ondergoed, de overige 6 lagen kleding hebben we aangedaan. Vandaag zullen we het NIET koud hebben! Ons verblijf is een kwartiertje lopen vanaf de pier, maar omdat we ook nog even moesten praten met een leuk Australisch stel uit ons verblijf gingen we toch iets te laat weg. Gelukkig wel op tijd voor onze tickets. De catamaran was nog geen 5 minuten op weg of Remco had alweer een stel nederlanders ontdekt. Vandaag zou het de dag van de Nederlanders worden, maar dat wisten we toen nog niet. Al snel had Remco ons uitgenodigd om aan hun tafel plaats te nemen en de man was ook een fervent filmer. Remco en Ludwig (zo heette de man) waren al snel aan het opscheppen over hun filmhobby en wij dames hadden het over echt leuke dingen, reizen namelijk! Bij elk stukje zeelandschap vlogen beide mannen naar buiten om het als eerste te kunnen vastleggen, wij dames volgen later om net zulke mooie foto's te kunnen maken. De mensen van deze boottocht begrijpen hoe het moet! Je krijgt korting als je de tickets direct bij ze boekt, de krijgt 'gratis' koffie en koekjes aan boord, een leuk aandenken en bonnen voor gratis hete chocolademelk en een kaart van Ushuaia. Als echte Hollanders konden wij dit natuurlijk waarderen! De tocht begon met een korte wandeling over 1 van de eilandjes in het kanaal, op zich niet zo spectaculair, wel was het trotseren van weer en wind, waardoor iedereen eigenlijk weer zo snel mogelijk naar binnen wilde. Daarna volgde een vogeleiland, Remco dacht dat de albatrossen pinguins waren en vertelde dat met veel overgave aan Arja, die hem gelukkig liet weten dat pinguins niet kunnen vliegen hahahaha. Daarna zagen we wat eilandjes met zeehonden en zeeleeuwen. Erg leuk deze keer want er was beweging, ze lagen niet voor pampus. Al met al best een leuk uitje. Na die maaltijd van gisteren besloten we ons deze middag te trakteren op de specialiteit van Ushuaia, de centolla oftewel de koningskrab. Deze krab kan wel 1,5 meter groot worden en blijkt ook erg lekker te smaken. We zoeken een gezellige tent uit en lieten het ons bijzonder goed smaken. Het betekent wel dat we vanavond wat moeten gaan snacken. Na een korte siesta en wat gezellig gebabbel in onze B&B zoeken we een hamburgertent op. We hadden precies nog 68 pesos over om te eten (waarde ca. € 13,50) heel uitgekiend konden we 2 hamburgers eten met 1 grote fles bier en wat patat. Wow wat een delicatessen. De tent zelf bleek gezellig vol te zitten en al snel kwam er een man aan de tafel naast ons in het Engels vragen wat knoflook in het Spaans betekende. De dames wisten

het geen van allen en de spaans-engelse woordenboeken werden al tevoorschijn getoverd. Ik riep naar de man dat dit Ajo was en met een grijns op het gezicht kon hij z'n gerecht bestellen. Toen we klaar waren met eten en besloten terug te gaan hield de man ons staande. We raakten aan de praat en hij bleek een nederlands Turk te zijn. Nou Turken zie je hier niet zo veel dus we waren geïnteresseerd in zijn verhaal. 5 minuten later zaten we aan een biertje aan zijn tafel en wisselden we reisverhalen uit. De man had net een splinternieuwe camera gekocht, semi-professioneel en wist daar blijkbaar nog niet zo goed wegwijs mee. Wederom werden er weer sterke verhalen over filmen en camera's over en weer uitgewisseld en na een uurtje namen we afscheid van elkaar. Terwijl we bij de uitgang van het café staan worden we aangesproken door 2 jongens. Waar we vandaan kwamen? Wat bleek?!!! We wonen nog geen 15 minuten rijden bij elkaar vandaan.!!! We betrekken onze nieuwe Turkse vriend ook bij het gesprek en al snel wordt er heerlijk op z'n hollands gekletst. Er worden adviezen en tips uitgewisseld en na een klein half uurtje nemen we weer afscheid. Een lekker Hollands dagje vandaag. Normaal hoeven we niet zo nodig Hollanders tegen te komen op vakantie, maar als je lang onderweg bent is het best fijn om af en toe wat nederlands te kunnen praten.

12 december: Vanacht heeft het aardig gespookt hier in Ushuaia. We hadden zelfs onze oordoppen nodig om door de wind heen te kunnen slapen. Vandaag staat een dagje natuurpark op het programma. We gaan voor de verandering maar eens wandelen! Nooit gedacht dat wandelen zo leuk was trouwens, en bovendien ook erg vermoeiend! Omdat we van de Australiërs hadden begrepen dat je goedkoper met een taxi naar het park Tierra del fuego kon gaan besloten we dit advies op te volgen. Antonio bestelde een taxi en we gingen op weg. Gelukkig.... een jong taxi-chauffeur..... die spreekt vast een beetje Engels. Hmmmmmm..... mispoes. Geen woord! Nou ja met een beetje Spaans, handen en voeten komen we er wel. We proberen de jongeman duidelijk te maken of hij ons ook weer kan op komen halen na onze wandeling maar dit was lastig. Hij begreep er geen snars van en visa versa. Nou ja laat dan maar, zet ons maar gewoon af en we zien wel hoe we terug komen. We hadden begrepen dat een ritje 30 pesos zou kosten en dat is aanzienlijk goedkoper dan de 150 pesos die de minibusjes rekenen voor heen en terug. We worden keurig afgezet voor de eentree van het park en zonder blikken of blozen zegt de chauffeur dat hij 60 pesos van ons krijgt. Tja, maar wij hadden begrepen dat het 30 pesos was. Blijkbaar schrok hij hiervan en konden we toch 30 pesos afrekenen. De entree van het park kost 65 pesos p.p. en een vrij onduidelijke map met wandelingen wordt aan ons gegeven. We vragen nog even of we terug kunnen met een taxi, maar daar werd erg vreemd op gereageerd. Nou de paden op de lanen in dan maar. Het eerste stuk gaat over een grindweg en is weinig spectaculair. Na een 1,5 km kunnen we een pad door het bos gaan volgen en dan langs het Beagle-kanaal. Door het weer was het hier en daar erg drassig en het werd een lastige wandeling, heuvel op heuvel neer, klimmen over wortels, takken, bomen etc. Onderweg kom je niet zoveel mensen tegen en de landschappen zijn best aardig. Tja na zoveel moois raak je wel een beetje verwend hoor!!! Na zo'n 3 uur had ik het wel even gehad. Gelukkig waren we bijna bij een eindhalte. Inmiddels was het ons duidelijk geworden dat we bij de eindhalte een bus konden nemen naar de stad terug. Deze bus gaat echter maar om de 2 uur. Nog even een eindspurtje trekken om de bus van 3 uur te kunnen halen. Gelukkig konden we die redden en met 40 pesos p.p. voor de terugreis bleken we toch goedkoper uit te zijn..... pfffff gelukkig maar. De bus bleek uiteindelijk nog 3 keer heen en weer

te rijden om meer passagiers te verzamelen en met een rotvaart reden we het park weer uit. In dit park bereik je het einde van de route 3, de langste weg door Zuid-Amerika en tevens het einde van het 'bewoonde' continent. Toch leuk om te zeggen dat je aan het einde van de wereld bent geweest! 'S avonds besloten we maar uit eten te gaan. Samen met nog een stel toeristen liepen we etalages af om een lekker maaltje uit te zoeken. Bij een gezellig restaurant naar binnen, zij ook, en de keuze bleek uitstekend te zijn. Ik heb lam besteld en Remco z'n vertrouwde Lomo (haasbiefstuk), we hebben gesmuld! Eigenlijk zouden we de bus terug pakken, ik had geen zin meer om nog 20 minuten terug te gaan lopen, het was inmiddels flink koud en het regende. Maar, aangezien we nog boardingpassen voor de volgende dag moesten printen was een bezoek aan een internetcafe nog noodzaak. Het printen bleek niet zo makkelijk te gaan en uiteindelijk moesten we nog veel geld betalen voor 10 minuten internet en 4 printjes. Meer dan we bij ons hadden. We konden het afkopen met een lach, gelukkig maar hadden geen geld meer voor bus!

13 december:

Remco:

Vandaag moeten we weer afscheid nemen van een prachtige stad met vriendelijke mensen. De laatste stad in Argentinië, wat hebben wij genoten in dit land en wat kunnen wij dit veel mensen aanbevelen (zie al onze verhalen). Vandaag vliegen we naar Santiago, wat de hoofdstad is van Chili. Om 15.00 uur vliegen we eerst naar Buenos Aires wel met een half uur vertraging daar moeten we 3 uur wachten voordat we naar Santiago vliegen. De vlucht begon heel slecht, het weer was niet goed dus het is te verwachten. Het vliegtuig bewoog van links naar rechts up and down. Als de vlucht zo wordt als dit dan krijgen we het zwaar! Helaas na 10 minuten vlogen we de blauwe hemel in en de turbulentie is gekeerd, nee natuurlijk niet helaas! Na 3 uur vliegen komen we aan in Buenos Aires, het was nog even spannend voor de overstap maar LAN heeft alles goed geregeld. Tijd voor een hapje en een drankje, je moet toch je 3 uur vol krijgen. Het vliegen naar Santiago verliep prima op een 1,5 uur vertraging na. Om 1.30 uur zijn we in Santiago, met de taxi naar het appartement en slapen maar, we waren het zat. De adrenaline stoot komt altijd even als je landt, je taxi moet regelen en in je appartement bent. Wat een appartement, alles ziet er nieuw uit, de keuken badkamer, woonkamer en in de slaapkamer een 101 inch televisie scherm met 1000 kanalen. Wij kunnen onze lol op!